

Скоро след като Хитлер става лидер на нацистката партия, членовете ѝ започват да гледат на него като на силния и безкомпромисен „фюрер“, от който нацията зависи. През 1922 и 1923 г. Хитлер се оказва сравняван с Мусолини и Наполеон – многоуважавани фигури в тези политически среди. Самият Хитлер започва и сам да гледа на себе си като на „фюрер“ по време на престоя си в затвора през 1923-24 г. Той се убеждава, че е призван от по-висша сила, а именно от провидението – а задачата му е да доведе до спасението на Германия.

Концепцията за Хитлер като политически спасител е отражение на „принципа на лидера“, възприет от НСГРП, когато партията е възстановена през 1925 г. През втората половина на 1920-те години Хитлер получава уникален лидерски статут от всички от членовете на партията. Ораторският талант на Хитлер – способността му като оратор да омагьосва аудиторията си – вероятно е важна причина за затвърждаването на статута му. Освен това имаме и пропагандния принос на Гьобелс – създаването на „мита за фюрера“, който превръща Хитлер в ненадминат лидер и спасител на нацията, който дава всичко за своя народ.

С развитието на НСГРП като партия, ръководена от фюрера, се формира „харизматична общност“, в чийто център безспорно е Хитлер. С парламентарния пробив на партията в началото на 1930-те години тази общност се разраства до харизматично масово движение. След назначаването на Хитлер за „фюрер и канцлер“ през 1934 г. може да се говори за харизматична фюрерска държава.

Новият колектив става несъмнен по време на партийните митинги през същата година. По време на грандиозното събитие в Нюрнберг култът към фюрера става очевиден, когато възторжените маси приветстват Хитлер като самото изпълнение на нацията. Онези, които

участват, като че ли показват мазохистична привързаност към своя фюрер. От това сляпо подчинение идва нещо, което изглежда като органична връзка между част и цяло. Като се „отдава“ на Хитлер, отделният участник става част от обединена маса и чрез Хитлер – част от нацията.

Позицията на Хитлер като лидер има редица важни функции. Хитлер действа като обединител (*unifier*), т.е. ръководната му позиция създава „връзки“ между него и онези, които са под него, както и между самите тях.²⁶ Чрез крепящите се на лоялност връзки на своите поддръжници Хитлер създава и поддържа единството на нацията. Като харизматичен лидер той притежава личен магнетизъм или притегателна сила. Привличайки привържениците си към себе си, Хитлер придобива органична обвързваща функция, както ясно показват масовите митинги – участниците, които са обвързани със своя фюрер, едновременно с това са обвързани и помежду си, образувайки колектив, органична „народна общност“.

Харизмата на Хитлер е тясно свързана с определени идеологически цели, които Хитлер представлява повече от всеки друг. По-точно, става въпрос за визията за национално избавление, постигнато чрез „расово пречистване“, война и завоевание. Именно волята на Хитлер и нейната близка връзка с една голяма визия имат магнетично въздействие върху неговите поддръжници. Те виждат в Хитлер месианска, героична фигура – волеви, борбен изкупител на нацията. Така аурата от героична смелост, сила и визионерско величие представлява важна част от неговата харизматична привлекателност.²⁷ Именно по отношение на това героично-месианско измерение Кършоу добавя към Хитлер функцията на активатор (*activator*). Харизмата на фюрера подтиква към действия; предизвиква постоянна активност в своите привърженици.²⁸

Като цяло можем да кажем, че онези, които са възприемчиви към харизмата на Хитлер, са едновременно обвързани и задвижени от фюрера. Идеалът за „работа към фюрера“ придобива решаващо значение във фюрерската държава – истинската лоялност към фюрера се превръща в работа по начин, за който човек смята, че е в съответствие с волята на фюрера, с визията на Хитлер. Неговата харизма има „активиращ“ ефект под формата на общонационална мобилизация – тя освобождава енергия или динамика в силно различаващи се части от германското общество.